

אביטה נפלאות

בס"ד, פרשות מסעי-דברים חזון תשפ"ב, גיליון 17

מעובד מתוך שיעורים והתוועדויות של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

עיקרי האמונה של פנימיות התורה

במדבר, ושניהם מלווים אותנו מאז ועד היום: חטא העגל ב"ז בתמוז, וחטא המרגלים בט' באב. עשרים ושניים הימים שביניהם צריכים, אם כן, להיות מוקדשים לשיקום האמונה. כדי לתקן את חטא העגל אנחנו צריכים לזכך את האמונה שלנו, להפשיט אותה מכל המחשה. לכן ניסח לנו הרמב"ם את שלושה עשר עיקרי האמונה שלו, ולכך אנו צריכים להקדיש את שלושה עשר הימים הראשונים של שלושת השבועות. אבל כדי לתקן את חטא המרגלים אנחנו צריכים לממש את האמונה שלנו. להאמין שהאלוקות צריכה להופיע כאן בארץ. להאמין שלבורא עולם עצמו "אכפת" מאיתנו וממעשינו.

לשם כך עלינו להקדיש את תשעת הימים הנותרים של שלושת השבועות. בימים אלה עלינו להתעמק בתשעת עיקרי האמונה של פנימיות התורה. בכך נוכל להפוך את האמונה שלנו לכוח ממשי שפועל בעולם ומסוגל לחולל מהפכה של ממש. כי פנימיות התורה איננה סתם 'אוסף קישוטים' ליהדות, אלא היא מעצבת מחדש את בסיס הקשר עם ה', ובונה אותנו להיות יהודים של ארץ-ישראל, של משיח - יהודים של ממש.

לא נעים להודות, אבל פנימיות התורה נתפשת הרבה פעמים כחלק ה"חלש" של התורה. תורת הנגלה מלמדת אותנו מה לעשות או לא לעשות, מגדירה לנו יעדים וגבולות. ופנימיות התורה? לא מעט אנשים מרגישים שתפקידה מסתכם בניסוח רעיונות שעושים לנו "טוב על הלב". אולי הם גם מרגישים שפנימיות התורה איננה מספיק "יציבה", שאפשר לומר בשמה כל דבר (והיפוכו).

האמת היא כמובן הפוכה לגמרי. כל שאיפת פנימיות התורה היא לגרום לנו לממש כאן, במציאות החומרית הזו, את ההארה האלוקית. אם תורת הנגלה מתחילה מענייני העולם הזה והופכת אותם למצוות אלוקיות, פנימיות התורה עושה את הדרך ההפוכה: מהשגות רוחניות נשגבות אל מתן חשיבות ותוקף למציאות המאוד-ממשית.

ובכל זאת, פנימיות התורה רחבה מני ים, עשירה ומגוונת. האם אפשר לזהות בה יסודות, עקרונות מארגנים? איש איננו מתיימר, כמובן, לנסות לסכם את פנימיות התורה בראשי פרקים. השאלה שלנו היא אחרת: במה פנימיות התורה מצפה מאיתנו להאמין?

שני 'חטאי אמונה' עיקריים חטאו ישראל

מעובד מתוך חוברת נפלאות היוצאת בכל שבוע ומופצת בכל רחבי הארץ. להצטרפות - ראו בגב הגליון

ג	ל	ע	י	נ	י
ו	א	כ	י	ט	ה
נ	פ	ל	א	ו	ת
מ	ת	ו	ר	ה	ר

חטאי י"ז בתמוז וט' באב

חיי-ציבור. המרגלים טענו שמכיוון שה' הוא רוחני ומופשט מכל תפיסה גשמית, אין הוא יכול להתמודד עם הגשמיות שברא (ראו אביטה-נפלאות 14, לפרשת שלח). **חטא המרגלים**, שאירע בט' באב, הוא חטא ההפשטה - הכפירה ביכולת לעבוד את ה' בתוך החיים האנושיים והגשמיים.

מדוע דווקא היום שבו אירע חטא המרגלים, תשעה באב, הוא היום הקשה ביותר, שבו חרבו שני בתי המקדש?

תכלית עבודת ה' היא גילוי ה' בתוך המציאות, מה שבא לידי ביטוי באופן השלם ביותר בבניין בית המקדש בארץ ישראל - הבית שבו ה' שוכן על הארץ, שבו הרוחניות והגשמיות מתחברים. חטא המרגלים, הכופר בעצם היכולת להגיע לתכלית הזו, הוא בעצם הגורם לחורבן המקדש.

**במובן מסוים,
הטלת הספק
בתכלית
הבריאה חמורה
מהשיבוש
העמוק והחמור
ביותר בתפיסה
שלנו את ה'**

שנבראנו תפיסת האלוקות שלנו הייתה בוודאי מופשטת ונקייה, ובכל זאת בחר ה' לברוא אותנו כבני אדם קרוצי חומר. מכאן שתכלית הבריאה אינה האמונה הטהורה לבדה, אלא המימוש והגילוי שלה על ידי עבודת ה' בתוך המציאות התחתונה.

שני ימי-צום תוחמים את את תקופת בין המצרים: צום י"ז בתמוז, שבו נבקעה חומת ירושלים, וצום ט' באב, שבו נחרב הבית. חז"ל מונים חמש פורעניות בכל אחד מהימים האלה, אך ההיכרות השלילית הראשונה אתם מתחילה מיד אחרי יציאת מצרים - בשני הימים האלה אירעו שני החטאים הגדולים של עם ישראל במדבר: בי"ז בתמוז היה חטא העגל, ובט' באב בכה העם בכייה של חנינם בחטא המרגלים.

נתבונן בשני חטאים אלו:

חטא העגל: לה' אין גוף ולא דמות הגוף, ועל התגלותו המופלאה אלינו במתן-תורה נאמר "כי לא ראייתם כל תמונה ביום דבר ה' אליכם בחרב מתוך האש". אך מיד לאחר מכן, כאשר איחר משה רבינו לודת מהר סיני, עם ישראל בחר בתחליף האלילי - עגל זהב מוחשי ומגושם. **חטא העגל**, שאירע בי"ז בתמוז, הוא חטא ההגשמה והאלילות - כפירה בהיותו של ה' למעלה מכל תפיסה גשמית.

חטא המרגלים היה האנטיתזה לחטא העגל. במדבר התנהלו חיים רוחניים, אך בארץ-ישראל יש צורך לחבר את הרוחניות עם הגשמיות - ליישב את הארץ, לעסוק בה בחקלאות ובפרנסה ולנהל

לסיכום: חטא העגל, שאירע בי"ז בתמוז,

הוא חטא הגשמת האלוקות.

חטא המרגלים, שאירע בט' באב, הוא חטא הפשטת האלוקות -

הפרדה בין עבודת ה' לבין חיים אנושיים-גשמיים,

הכופרת בתכלית הבריאה.

13 או 9 מידות הרחמים?

ההגשמה, שלילת ההאנשה ביחס לה'.
 מהו התיקון לחטא המרגלים - חטא המאיסה

בארץ חמדה,
 הבריחה מהמימוש
 של רצון ה' בעולם
 הגשמי לרוחניות
 מופשטות?

עבודת ה'
 במציאות התחתונה
 והגשמית היא
 תכלית בריאת
 העולם - 'נתאוהו
 הקדוש-ברוך-הוא
 להיות לו יתברך
 דירה בתחתונים'.
 השימוש במושג
 'תאוהו' ביחס
 לקדוש-ברוך-הוא

מתאים למגמת פנימיות התורה, שבה 'מותר' לדבר
 על ה' כאוהב וכרוצה, כחושק וכמתאוהו, קרוב לכל
 קוראיו ומתלבש במושגיהם. כל זאת כדי להגיע
 לתכלית הבריאה - חיבור שמים וארץ, באמצעות
 בית המקדש הבנוי על מכונו ומאיר את אור ה' לכל
 האנושות.

על גבי יג עיקרי האמונה של הרמב"ם, אפשר
 לנסח, על פי פנימיות התורה, ט עיקרי-אמונה נוספים,
 המתאימים ל-ט המידות שהתגלו בחטא המרגלים
 ול-ט ימי 'בין המצרים' בחודש אב, ומטרתם להגשים
 את רצון ה' דווקא בעולמנו הגשמי.

לאחר חטא העגל גילה ה' למשה רבינו את
 שלוש-עשרה מידות הרחמים שלו - "ה' ה' אל רחום
 וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת. נצור חסד לאֲלֵפִים
 נשא עון ופָשַׁע וְחַטָּאָה וְנִקְּהָ לֹא יִנְקְהָ".

גם לאחר חטא המרגלים מופיעות בתורה מידות
 הרחמים, אך הפעם מניינן תשע ולא שלוש-עשרה:
 "ה' אָרְךָ אֲפִים וְרַב חֶסֶד נִשְׂא עוֹן וְפָשַׁע וְנִקְּהָ לֹא יִנְקְהָ
 פֶקֶד עוֹן אָבוֹת עַל בְּנֵים עַל שְׁלֵשִׁים וְעַל רִבְעִים".

בשני החטאים מידות הרחמים המתיקו את הדין
 והביאו לסליחת ה'.

בקבלה ובחסידות מובאת הקבלה מעניינת
 הקושרת בין מידות הרחמים לימי 'בין המצרים':
 בתקופת בין המצרים יש עשרים ושניים ימים,
 המתחלקים ל-13 ימים בחודש תמוז, ול-9 ימים
 בחודש אב.

חלוקה זו מתאימה לפשט התורה - בחודש
 תמוז, שבו אירע חטא העגל, התגלו יג מידות
 הרחמים, ובחודש
 אב, שבו אירע חטא
 המרגלים, התגלו ט
 מידות הרחמים.

את המספר יג
 אנחנו מכירים מעוד
 מקום חשוב - יג עיקרי
 האמונה של הרמב"ם,
 שרבים חוזרים עליהם
 בכל יום. התכלית
 העיקרית של יג עיקרי
 האמונה של הרמב"ם היא תיקון חטא העגל - שלילת

בחודש אב,
 בו אירע חטא
 המרגלים,
 התגלו רק
 ט ממידות
 הרחמים

לסיכום: לאחר חטא העגל התגלו י"ג מידות רחמים,

כנגד י"ג ימי 'בין המצרים' בחודש תמוז.

לאחר חטא המרגלים התגלו ט' מידות רחמים, כנגד ט' ימי 'בין המצרים' בחודש אב.

י"ג עיקרי האמונה שניסח הרמב"ם מתקנים את חטא העגל - חטא ההגשמה.

ט' עיקרי האמונה שניסחה פנימיות התורה

מתקנים את חטא המרגלים - חטא ההפשטה.

עיקרי האמונה של פנימיות התורה

א. "תורה חדשה מאתי תצא"

אנו מאמינים שלעתיד לבוא תתגלה תורה חדשה (ויקרא רבה יג, א): "אמר הקדוש-ברוך-הוא, תורה חדשה מאתי תצא, חידוש תורה מאתי תצא". ועוד אמרו חז"ל: (קוהלת רבה יא, ז) "תורה שאדם למד בעולם הזה, הבל היא לפני תורתו של משיח".

כמובן, "זאת התורה לא תהא מוחלפת", אבל הגילוי של הממד הפנימי, גילוי "סוד טעמיה ומסתרו צפונותיה" כשם ש"נתן להם תורתו ודבר עמהם פנים אל פנים", הוא כה משמעותי ומהפכני עד שהתורה המוכרת תהפוך להיות "תורה חדשה" ממש. כבר היום אפשר לטעום מתורה זו דרך העיסוק בפנימיות התורה.

ב. עבודה צורך גבוה

אנו מאמינים שהאדם, בעבודתו את ה' יתברך, מוסיף אור ותענוג למעלה וגורם נחת רוח אמיתית לפניו – נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני" (ספרי שלח א).

בבריאת העולם יצר ה' אצל עצמו הזדקקות, כביכול, למעשינו ולעבודתנו – "למעשה ידיך תכסף". תפיסה זו משנה לגמרי את עשיית המצוות, והן כבר לא רק עבודה עצמית, לצורך תיקון נפש האדם בלבד. כל מעשה קטן, בפרט כאשר הוא נעשה מתוך חשק ושמחה, נוגע לה' וגורם לו שמחה, נחת רוח ותענוג – "ישראל מפרנסין לאביהן שבשמים".

ג. התחדשות הבריאה בכל רגע והשגחה פרטית

אנו מאמינים שה' ברא את העולם יש מאין ואפס המוחלט בששת ימי בראשית, וממשיך לחדש אותו בכל רגע ורגע – "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית". בהתהוות המתמדת, של כל פרט בכל רגע, ה' משיגה על כל פרט ופרט.

ללא תחושת ההתחדשות התמידית, הבורא נותר רחוק מתודעת הנברא. האמונה בבריאה המתמדת והמודעות אליה מקרבות בין ה' לברואיו ומדגישות את אהבתו העצומה של ה' כלפיהם. הבורא יתברך אינו דואג רק לקיום הכללי של העולם, אלא בורא כל פרט ופרט בכל רגע מחדש, מתוך אהבה כלפיו ואמון עצום בפוטנציאל הטמון בו.

ד. ירידה צורך עלייה, גם בנוגע לחטא

אנו מאמינים שכל ירידה היא לצורך עלייה למקום נעלה יותר מלפני הירידה.

"נורא עליה על בני אדם" – אף הנוראות שאתה מביא עלינו, בעלילה את מביאן". אמונה זו היא גם כלפי חטאים חמורים שהאדם עושה בבחירתו החופשית. "אין רע יורד מלמעלה" – אף-על-פי שהאדם חטא בבחירתו נגד רצון ה', בעומק, ה' סובב זאת בכוונה תחילה כדי לבוא לטוב עליון יותר. תפיסה זו משנה לחלוטין את היחס לנפילות – "במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד".

ה. "נתאוה הקדוש-ברוך-הוא להיות לו דירה בתחתונים"

אנו מאמינים שחפצו העצמי והפנימי של הקדוש-ברוך-הוא הוא לשכון בעולמנו זה – "נתאוה הקדוש-ברוך-הוא להיות לו דירה בתחתונים" (תנחומא נשוא טז).

אמנם העולם הזה הוא הכנה לעולם הבא – "העולם הזה דומה לפרוזודור לפני העולם הבא" – אך פנימיות התורה מסבירה שהעולם הבא אינו עולם הנשמות לאחר פטירת האדם ופרידת הנשמה מהגוף, אלא דווקא המציאות הגשמית שבה אנו חיים. לאחר תחיית המתים הנשמות תחזורנה לגופים, וה' ישרה את שכינתו דווקא בתוך הגוף והחומר הגשמי. כך החיים בעולם ועבודת ה' בתוכו הופכים מתחנת-מעבר-זמנית לבעלי תכלית נצחית – הכשרת העולם הזה לקבל את השראת שכינתו יתברך.

ג. "צדיק גוזר

והקדוש-ברוך-הוא מקיים"

אנו מאמינים שאבינו שבשמים חפץ ש'נוביל' אותו, כביכול, אל הגשמת רצונו והשראת שכינתו בעולם הזה.

ה' אמר לאברהם אבינו, היהודי הראשון, "הַתְּהִלָּה לְפָנַי" – אתה תיזום ותוביל. כמו בעל עסק שנהנה לראות את בנו לוקח את מושכות העסק לידיו ומציעד אותו קדימה, כך ה' שמח לראות את בניו תופסים יוזמה ומקדמים את העולם אל התכלית.

ז. "הקדוש-ברוך-הוא גוזר

וצדיק מבטל"

אנו מאמינים שאבינו שבשמים רוצה ש'ננצח' ונבטל גם את גזירותיו המפורשות.

התורה "לא בשמים היא", וכשאנו פוסקים הלכה גם נגד 'בת קול' מן השמים, ה' מחייך ואומר "ניצחוני בני". כאשר בן חכם מזהה את רצונו הפנימי של אביו הוא פועל להגשמתו, גם נוכח אמירות הפוכות של האב. 'קליעת' הבן לרצון האב משמחת את האב עד מאוד. כך, והרבה יותר, ה' נהנה כשבניו מבטלים את גזירותיו וקולעים לכוונתו הפנימית.

ח. "ועמך כלם צדיקים"

אנו מאמינים שכל יהודי הוא "חלק א-לוה ממעל ממש". לכל יהודי יש נשמה קדושה, מופלאה וייחודית, שהיא חלק מה' בעצמו.

"ועמך כולם צדיקים". כל אחד יכול לשמש 'צינור' לגילוי אור ה' בעולם. שלמות האמונה בה' היא האמונה בישראל – על כל אחד להפנים שיש לחברו תכונה טובה ויקרה שאין בו, שאותה עליו ללמוד ולאמץ. גם אם נדמה שאחד מתוקן מחברו, תיקונו השלם יגיע רק על ידי אימוץ הטוב שיש בחברו.

ט. סגולת ארץ ישראל

והגוף היהודי

אנו מאמינים שגם בחומר הגשמי, על-אף היותו נראה רחוק מה', טמונה סגולה א-לוקית.

"ה' הוא הכל והכל הוא ה'", בכל דבר נמצא ה' יתברך, אך ישנם דברים חומריים שבהם אפשר להרגיש במיוחד את גילוי האלוקות והשראת השכינה. בארץ ישראל ישנה קדושה מיוחדת, היא המקום שבו חשים את השראת השכינה. גם הגוף היהודי קדוש, והוא הכלי לגילוי הנשמה האלוקית. החומר הגשמי, שבו בחר ה', מגלה את עצמותו יתברך עוד יותר מהרוחניות ומהנשמה.

לסיכום המסע:

עיקרי האמונה שטבע הרמב"ם נועדו לשמור אותנו מעבודה זרה ומהגשמת האלוקות – ובכך הם מתקנים את חטא העגל, חטא ההגשמה, ומשלימים את ההתגלות על הר סיני, שבו לא ראינו כל תמונה; אך עדיין אי אפשר להגיע באמצעותם אל התכלית – הכניסה לארץ ובניין בית המקדש. את חטא המרגלים, שמאסו בארץ חמדה, באים לתקן עיקרי האמונה שעליהם מושתתת פנימיות התורה – הם המלמדים כיצד להגשים את 'תאוותו' של ה' לשכון בעולמנו, "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם".

המאמר מעובד מתוך הספר: "אמונה ומודעות"
במאמר: "עיקרי האמונה בפנימיות התורה"
bit.ly/Special-Torah

"אני הוא בעל הבירה"

הבעל שם טוב

אחד שלא לימדו. שאלו הבעש"ט מדוע, וענה לו אחיה השילוני כי גם הוא אינו יודע את השם הזה, והוא מסור ביד הס"מ (ראש כוחות הטומאה), כי לא רצה להחריב את בית המקדש עד שיתנו לו שם זה כמשכון, שכן בשם זה תלויה הגאולה.

החל הבעש"ט לנסות להוציא מהס"מ את השם הנסתר. אמרו לו מלמעלה: "הרבה השתדלו בזה וניזוקו!". ענה להם: "אין אני ירא משום דבר כי אם מהקדוש-ברוך-הוא בעצמו". בסופו של דבר הצליח להוריד את הס"מ. אמר לו הס"מ: "טיפה סרוחה! לא הייתי בעולם הזה עד עתה אלא שתי פעמים - בזמן חורבן בית ראשון ושני; וכיצד העזת להביאני לכאן?!". ענה לו הבעש"ט: "אין אני ירא משום דבר כי אם מהקדוש-ברוך-הוא בעצמו", והוציא בלעו מפיו.

...

אברהם אבינו הסתכל בעולם וחיפש את מנהיגו. הוא ראה "בירה בוערת" עד שהציץ עליו בעל הבירה ואמר לו "אני הוא בעל הבירה". אצל הבעש"ט הדרך אחרת. אצלו הכל קורה מתוך חושך ואפלה גמורים, אין אפילו "בירה בוערת". אברהם אבינו מגלה את הקב"ה בתוך המציאות הקיימת, ואילו הבעש"ט מגלה את הקב"ה ב"חלל הפנוי".

בתוך החושך המוחלט, כשבית המקדש עולה בלהבות - האמין הבעש"ט שאפשר לגלות את ה' ולהכיר שהוא-הוא זה שיצר את מציאות החורבן, מציאות אשר איננה אלא אחיזת עיניים מתעתעת, עד שיואר החלל וייבנה המקדש.

דמותו של רבי ישראל בעל שם טוב אפופה אגדה. ישנה מחלוקת מתי הכיר אברהם אבינו את בוראו - דעה אחת, בן שלוש שנים, ודעה אחרת, בן מ"ח שנים. על הבעש"ט מסופר שבגיל שלוש הכיר את בוראו.

לרבי אליעזר, אביו של הבעש"ט, גילו מן השמים שעליו לקדש את עצמו כי ייוולד לו בן שיאיר את ישראל. כך נולד לו בן לעת זקנותו, ויקרא שמו "ישראל".

בהיותו ילד קטן הסתלק אביו, ולפני מותו אמר לו: "אל תפחד משום אדם כי אם מן הקדוש-ברוך-הוא בעצמו!".

ביום הזיכרון של אביו נפטרה גם אמו שרה. לאחר מכן הוא היה מתהלך ברחובות העיר ומקל בידו, ואנשי העיר היו מפרנסים אותו.

הנער ישראל'יק לא היה ירא משום דבר, והיה הולך ליערות. פעם אחת, בלילה חשוך, אפל וגשום, לקח ישראל'יק את מקלו והלך ליער. שאלוהו האנשים: "כיצד אתה הולך בלילה חשוך ואפל כזה?!". ענה להם: "אין אני ירא משום דבר, כי אם מהקדוש-ברוך-הוא בעצמו!".

כאשר בא לעומק היער, ראה בית גדול ומפואר שהיה בו אור רב. הוא נכנס פנימה עד שהגיע לחדר שכל ה'לצים' שלוחי ה"סטרא אחרא" יושבים שם. שאלו אותו: "אין אתה מפחד להיכנס לכאן?". ענה להם: "אין אני ירא משום דבר אלא מהקדוש-ברוך-הוא בעצמו". אמרו לו: "ילד, האם תודה שעזב ה' את הארץ?". ענה לעומתם בתוקף: "יתפרדו כל פועלי אוון", והתבטלו כלא היו.

לפי המסורת, עד גיל י"ח למד אתו הנביא אחיה השילוני. בהיותו בן י"ג שנה לימד אותו אחיה השילוני את כל השמות וכינוייהם, מלבד שם

(על פי הספר 'אור ישראל')

האמונה: מאור לכלי

מוריו הרוחניים של הרב גינזבורג). כשנכנסתי אל ר' אושר שאלתי אותו איך יכול להיות שאחרים מצליחים להתרפא מהמחלה הזו ואני לא מצליח? ר' אושר השיב נחרצות "כי אתה לא מאמין שתתרפא". זו הייתה הפעם הראשונה ששמעתי את הרעיון הזה שעתיד היה לשנות את חיי. אין מטרת האמונה לשפוך אור על מה שאיננו יכולים לדעת. היא לא באה להשלים את ידיעותנו בלבד. האמונה היא כוח שיש בתוכנו ושבעזרתו אנחנו יכולים לשנות את החיים של עצמנו ושל אחרים. וכך אמנם היה.

אני משער שגם ר' אושר בעצמו היה בגדר "נאה דורש ונאה מקיים" ופעל על פי עיקר האמונה של "צדיק גוזר והקדוש־ברוך הוא מקיים". אכן, בסופו של דבר, בחסדי ה' זכיתי לרפואה שלמה. במקביל פגשתי את הרב גינזבורג וזכיתי לעבוד אתו שנים וללמד אחרים כיצד לרתום את כוח האמונה לטובת שינוי החיים. כשמאמצים נקודת מבט אמונית של פנימיות התורה, רואים כמה כוח הפקיד בידינו הקדוש־ברוך־הוא לעצב את העולם לפי האמונה ובאמצעותה, לרפא כל חולי ולתקן כל פגם. אנחנו דור שזקוק לכלים, והנה מסתבר שהכלי הסודי החזק ביותר הוא כוח האמונה. ההכרה הזו משפיעה גם על עיקרי האמונה של הרמב"ם, ופתאום אפשר להבין שהאמונה בביאת המשיח ובגאולה האמיתית והשלמה אינה עניין פסיבי. להפך, את הכוח לכך הפקיד הקדוש־ברוך־הוא בידי כל אחד ואחת מאתנו. אני ואתה נשנה את העולם.

"אפשר לנשום לרווחה. התורה חיה, ויש לה דרך התחדשות אמיתית הנאמנה למקור מצד אחד וממשיכה רוח חדשה מצד אחר".

כך אפשר לתאר את ההרגשה שלי בפעם הראשונה שקראתי את המאמר של מו"ר הרב יצחק י"ג, המרחיב את י"ג עיקרי האמונה של הרמב"ם. כל כך התרגשתי מהמאמר הזה שיצא לאור בספר "אמונה ומודעות" (ספר שזכיתי לשכתב חלק ממנו ישירות מפי הרב) שהקדשתי לו שיעורים רבים בכל הפורומים שבהם לימדתי באותה תקופה. באחד מהפורומים האלה, התלמידים נדבקו מההתרגשות שלי והביאו מתנה מקורית לחתונתי שנערכה בסמוך לאותה עת: יצירה אמנותית המבוססת על תשעת עיקרי האמונה של פנימיות התורה.

בעיניי, ההרחבה שעשה הרב יצחק לעיקרי האמונה של הרמב"ם היא אחד מ"כרטיסי הביקור" של דרכו המיוחדת בלימוד התורה. ככל שלמדתי חסידות והכרתי את אורחות החיים של האדמו"רים והחסידים נוכחתי לדעת שהם מבוססים על אמונה – אבל לא אמונה כ"שם עצם" שיש לתאר, אלא כ"פועל" שמשפיע על המציאות. במאמרו, הרב גינזבורג מגדיר זאת מעבר מאמונה כ"אור" לאמונה כ"כלי". מה פירוש "האמונה היא כלי"?

לפני שפגשתי את מו"ר הרב גינזבורג סבלתי ממחלה קשה במשך שנה וחצי, מחלה שלמעשה הוציאה אותי מהעולם הזה. חבר נעורים הביא אותי לפגוש את הצדיק הירושלמי, הרב אשר (אושר) פריינד (שהיה בין

הכותב הוא מעורכי ספרי הרב גינזבורג ומרצה בבית הספר לתורת הנפש

העלון 'אביטה נפלאות' – מעובד מתוך שיעורים שהתפרסמו בחוברת נפלאות. מדי שבוע יוצאת לאור חוברת נפלאות בת עשרות עמודים, המכילה סיכומים טריים של שיעורים והתוועדויות מהתקופה האחרונה, מאת הרב יצחק גינזבורג שליט"א.

נפלאות

שיעורי תורה והתוועדויות חסידיות מהרב יצחק גינזבורג שליט"א

הסכּוּחַ כחוכרת 'נפלאות':

■ מהו עולם התיקון בפשט? תיקון אומר שלא שוברים או זורקים משהו מקולקל - אלא מתקנים אותו. האריז"ל אומר שחס לו להבליע יהודי בשאול תחתית - חלילה לו מלהעניש, כעת צריך תיקון. בכל העולם היום יש פחות עונשים - כמעט בכל המדינות בעולם בטלו גזר דין מות, החליפו אותו במאסר עולם. [מתוך השיעור: עמודי התווך של בין המיצרים]

■ היהודי מורכב מארבעה רבדים (כנגד י"ה-ז"ה): נפש אלקית, נפש שכלית, נפש בהמית וגוף. האהבה של הקב"ה והבחירה בישראל שייכות לכל המדרגות הללו ולהרכבה המיוחדת שלהן.

[מתוך מדור מענות ותשובות]

■ "זה" הוא סוד הזיהוי וישנם שני זיהויים נצרכים - "זה אל זה". צריך לזהות את ה', "דע את אלהי אביך", וצריך גם לזהות מי אני. כלומר, לא לטעות ולהשלות את עצמי - 'אל תהיה שוטה', 'אל תרמה את עצמך'. 'דע לפני מי אתה עומד' כולל את שניהם - צריך לדעת את ה' וגם מיהו ה' אתה" שעומד לפניו. [מתוך השיעור: "זה אל זה"]

חפשו את חוברת נפלאות בבית הכנסת שלכם! לא מצאתם?

מעוניינים להפיץ את חוברת נפלאות המודפסות במקום מגוריכם?
bit.ly/form-ge
itiel@pnimi.org.il | 052-4295164

לקבלת גליון נפלאות בדוא"ל:
bit.ly/news_niflaot
או ל: itiel@pnimi.org.il

